

Aleš Jelenko

Pesmi

Modra pesem

1.

Everything is about wisdom!

Še Platon je govoril
o razredni družbi –
sestavljene iz
jabolk, hrušk ter
malin.

In gre za
konsenz celote;
sadno kupo
na povsem! ravnem
krožniku.

Kdo bi si upal reči, da
takšnega (krožnika namreč)
še ni bilo?

Da je polpretekla zgodovina
zgolj prerisana skica
modela XXL?
Da se Marx
zabija v Engelsa?
Da je obstajala
neobstoječa
forma?

Everything is about wisdom!

Ker je ni dovolj,
še nismo zakrpali luknje
ali postavili jeza.
Ker je ni dovolj,
nikoli nismo
s prstom pritisnili
na urni kazalec
in ga držali nekaj časa.
Ker je ni dovolj,
pač mešamo
jabolka in hruške
z malinami
ter krožnike
s posodami.

2.

Osedlaj osla.
Konja
pa pusti pri miru!
Upor! Upor!
Jasno –
kamen ni kovina
in kovina ni baker.
Upor! Upor!

Osedlaj osla.
Konja
pa pusti pri miru!
Upor! Upor!
Jasno –
roka ni baterija
in baterija ni robot.
Upor! Upor!

Osedlaj osla.
Konja
pa pusti pri miru!
Upor! Upor!
Jasno –
ti nisi jaz
in jaz nisem on.
Upor! Upor!

3.

Iz želodca
sem potegnil
jakno,
iz ust
pa izvlekel
marmor,
iz rok
sem izpulil
coca-colo,
iz zadnjice
pa izpustil
čevapčiče.

Povsem nepotrebna potreba
stvari,
ki so vse kaj drugega
kot to, kar so.

(Boš cigareto?)

4.

Ptič je filozof. Filozofsko sedi
na jajcu in čaka, da počī in
ven priskaklja neki čuden
(p)tič.

Na Šubičevi ulici 4
ni ptičev.

5.

(...)

Da, pesnik sem.

(...)

Da, vidim v prihodnost.

(...)

Da, lahko bi tako rekel.

Naj ti obrazložim:

Ko sem nase navlekel pesniška očala,
se je svet sploščatil. Ribe so dobile noge,
psi plavuti, kače pa so spregovorile.
In sem pogledal skozi okno; šele sedaj
vem, da barve nosijo obliko. Še
prihodnost se izrisuje pred mano v
obliki desetletij in stoletij. Kot da bi
oči uperil skozi širokokotni objektiv
zrcalno-refleksnega fotoaparata.
Vsa ta širina neba. Globina prepada.
Ko zrem v višino, ne vidim oblakov,
zvezde so se približale. Vrhunec.
Ko jih snamem in se zazrem v
nedoločno stvarnost, mi postane
povsem jasno, zakaj sem pesnik.

Rjava pesem

1.

V razmočeni zemlji
sem pustil sledi.
Ni potrebe
po preverjanju.
Imam dovolj
velik nos –
precej dobro
vonjam barve.

Slepi šofer
za volanom
železnega giganta
jih vsakič znova
izbriše.
Vsakič znova
jih poravna
in opazuje,
kako sonce
suši vlažno prst.

Moja skrivnost
so kamenčki
z obale.
Nikoli ne
izpuhtijo.
Še stric z očali
jih nikakor
ne vidi.

2.

Korak je neke vrste
rekviem.

Če dolgo korakaš,
se spreminjajo lasje.
Med hojo bi lahko
zidal miniaturno
piramido.

(Ker je težko reči,
tega tudi ne bom storil.
Bom pa razmišljal;
kakšen sarkofag želiš?)

Korak je neke vrste
rekviem.

Neprestano hlasta
za zrakom
in grgra okolico.
Če ne razmišljaš,
ne boli.

3.

S prstom drsim
po prsti.
Nezavedno iščem
lupine nezavednega.

Roka.
Navzven.
    Iz zemlje.
Iz lesa.
    Iz lubja.
Iz blata.

S prstom drsim
po prsti.
Nezavedno iščem
lupine nezavednega.

(So to
    teorije časa?)

4.

Za sabo puščam kaplje znoja. Po gozdni poti hodim, zato se jih ne vidi dobro; izgublajo se med listjem, vejevjem, žužki in odpadki. Nekaj so jih že našli (predvsem Zoran), ostalo pa – mogoče – bodo nekoč posesali in stresli v papir; ne bodo se izgubile – so predebele in povsem črne.

Takrat bo župan vriskal: “Potrebujemo nov spomenik!” Mediji bodo pograbili vabo in piraje se bodo naselile po dolini. Poezija naenkrat ne bo zgolj čustvena bomba; zrasla bo vrtnica s trnjem, na katerem bodo ležale sijoče besede: inflacija, sistem, komunizem, fašizem in gobice.

5.

In je res: *“Time is flying never to return.”*¹ Ker se izgubi v esenci samega sebe. Ostanajo le odtisi na rjavi površini. Pa še ti se počasi brišejo (veter nanaša novo plast prahu in nemo polni odprtine). Kaj vključiti v načrt, da se povsem ne izniči? Steklo? Možgane? Kri? Ironično, da vsak tlesk po tipkovnici nariše novo črto na obraz; s hitrim zamahom se (tudi po vseh likovnih standardih) izpelje povsem gladka linija. V globino. Mestno kolo v trenutku razpade v monocikel; otroški sedež stoji v kleti, sprednje kolo pa nebogljenost leži v potoku ob glavni promenadi. Kljub vsem visokoletečim izjavam je jasno, da vsaka travna bilka srka vodo predvsem in le ... zase.

---

¹Virgil.